

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Mary Kubica
The Other Mrs.

Copyright © 2020 by Mary Kyrychenko

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DRUGA GOSPOĐA

MERI KJUBIKA

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Za Mišel i Saru

SEJDI

Ima nešto čudno u vezi s kućom. Nešto što me uznemirava, zbog čega mi je nelagodno iako ne znam šta je u pitanju. Nai-zgled je savršeno idilična, siva, s velikim natkrivenim tremom koji se proteže celom širinom kuće. To je ušuškana i prostrana, četvorougona seoska kuća, s redno postavljenim prozorima, simetrična, onako kako mi se sviđa. Sama ulica je simpatična, penje se uzbrdo i puna je drveća, a svaki dom je divan i lepo održavan.

Naizgled, nema ničega što vam se ne bi dopalo. Međutim, ne zadržavam se samo na nominalnoj vrednosti nečega. Ni to što je dan siv, kao i kuća, nimalo mi ne olakšava. Da je sunčano, možda bih se drugačije osećala.

„Eno je”, kaŕem Vilu, pokazujući na nju jer je potpuno ista kao na slici koju je Vil dobio od osobe koja je postavljena za izvršioca poslednje volje. Doleteo je prošle nedelje u Portland da se zvanično pobrine za papire. Zatim se vratio kući, da bismo se zajedno dovezli ovamo. Tada nije imao vremena da vidi kuću.

Vil zaustavlja automobil na ulici. On i ja se istovremeno naginjemo sa svojih sedišta i posmatramo je, baš kao i dečaci, koji sede pozadi. Niko ne progovara, barem ne odmah, sve dok Tejt ne izusti da je kuća *dŕzinovska* – šušakajući, kao što to obično čine sedmogodišnjaci – a Vil se smeje, presrećan što neko sem njega vidi prednost našeg preseljenja u Mejn.

Kuća nije džinovska, ne zaista, ali u poređenju sa stanom od 110 kvadratnih metara jeste, naročito kada uz nju ide i celo dvorište. Tejt nikada ranije nije imao svoje dvorište.

Vil nežno pritiska gas i lagano parkira automobil na prilazu. Kad se automobil zaustavi, izlazimo napolje – neko brže, neko sporije mada su psi najbrži – i protežemo se, zahvalni, ako ni zbog čega drugog, zbog toga što se završila duga vožnja. Vazduh napolju je drugačiji od onog na koji sam navikla, prožet je mirisom vlažne zemlje, slanog okeana i šumovitog predela. Uopšte ne miriše na dom. Ulica je tiha na način koji mi se ne dopada. Sablasno je, uznemirujuće tiha, a ja se odjednom prisećam izreke da se sigurnost nalazi u brojkama. Da je manje verovatno da će se nešto loše dogoditi u gomili. Postoji zablude da je život na selu bolji, sigurniji od gradskog, ali to jednostavno nije tačno. Ne kada se uzmu u obzir nesrazmeran broj ljudi koji živi u gradovima i neadekvatan sistem zdravstvene zaštite u ruralnim sredinama.

Gledam kako Vil korača prema stepenicama koje vode na trem, psi trče pored njega i obilaze ga. Nije bezvoljan poput mene. Šepuri se dok hoda, nestrpljiv da uđe unutra i sve proveri. Osećam nezadovoljstvo zbog toga što nisam želela da dođemo.

Kad priđe stepenicama zastaje, tek tada shvativši da ne idem za njim. Okreće se prema meni, koja mirno stojim pored automobila, i pita: „Je li sve u redu?” Ne odgovaram jer nisam sigurna da li je sve u redu.

Tejt juri za Vilom, ali četrnaestogodišnji Oto nevoljno okleva, kao i ja. Uvek smo bili slični.

„Sejdi”, kaže Vil, prilagodivši pitanje, „ideš li?” Kaže da je napolju hladno, što nisam ni primetila jer sam se usredsredila na druge stvari, poput toga da se drveće oko kuće uzdiže tako visoko da zaklanja svetlost. I koliko opasna mora da je strma

ulica kad pada sneg. Jedan muškarac na svom travnjaku na vrhu brda ustaje sa grabuljama u ruci. Prestao je da grabulja i stoji kao ukipljen, čini mi se zagledan u mene. Podižem ruku i mahnem mu, tako rade komšije. Ne uzvraća mahanjem. Okreće se, nastavlja sa grabuljanjem. Ponovo gledam u Vila, koji ne komentariše muškarca. Sigurno ga je dobro video kao i ja.

„Hajde”, kaže Vil. Okreće se i penje uz stepenice s Tejtom pored. „Idemo unutra”, odlučuje se. Na ulaznim vratima Vil stavlja ruku u džep i vadi ključeve od kuće. Najpre pokuca, ali ne čeka da ga neko pusti unutra. Dok on otključava i otvara vrata, Oto se odmiče od mene i ostavlja me za sobom. Ulazim i ja, samo zato što ne želim da ostanem sama napolju.

Unutra otkrivamo da je kuća stara, opremljena stvarima poput lamperije od mahagonija, teškim draperijama, popločanim plafonima i smeđim i šumsko-zelenim zidovima. Smrdi na buđ. Mračno je, turobno.

Skupljamo se na ulazu i odmeravamo dom s tradicionalnim rasporedom i zatvorenim sobama. Uređena je formalno i odbojno.

Pažnju mi odvlače zakrivljene noge trpezarijskog stola, umrljani svećnjak koji stoji na njemu, požuteli jastučići na stolicama. Jedva da vidim nju kako stoji na vrhu stepeništa. Da nije bilo jedva primetnog pokreta uhvaćenog krajičkom oka, možda je ne bih ni videla. Ali ona je tamo, sumorna figura odevena u crno. U crnim farmerkama i crnoj košulji, bosonoga. Kosa joj je crna i duga, sa šiškama prebačenim sa strane koje joj padaju preko lica. Oči su joj istaknute debelom linijom crne olovke za oči. Sve je crno, sem belih slova na njenoj košulji, gde piše: *Želim da umrem*. Ima pirsing na septumu. Koža joj je, za razliku od svega ostalog, bela, bleđa – kao da je duh. Mršava je.

I Tejt je vidi, pa se premešta od Vila ka meni, krije se iza mene i zariva lice u moja leđa. Ne liči na Tejta da se plaši. Ne

liči na mene da se plašim, a opet dobro znam da mi se digla kosa na glavi.

„Zdravo”, kažem slabašnim glasom.

Sada je i Vil vidi. Pogled mu skreće ka njoj; izgovara njeno ime. Kreće prema njoj uz stepenice koje mu škripe pod nogama kao da protestuju zbog našeg dolaska. „Imodžen”, kaže raširivši ruke, očekujući, rekla bih, da će mu se ona baciti u naručje i pustiti ga da je zagrlj. Ali ona to ne čini jer joj je šesnaest godina, a pred njom je muškarac koga jedva poznaje. Ne mogu joj zameriti zbog toga. Pa ipak, zamišljena, melanholična devojčica nije onakva kakvu sam zamišljala kad smo otkrili da smo dobili starateljstvo nad detetom.

Govori tiho i kiselo – nikad ne podiže glas; nema ni potrebe za tim. Prigušeni ton uznemirava mnogo više nego da je vrišnila. „Kloni me se, jebote”, kaže hladnokrvno.

Namršteno gleda preko ograde stepeništa. Nehotice pomeram ruke iza sebe i pokrivam Tejtu uši. Vil se zaustavlja na mestu. Spušta ruke. On ju je video i ranije, prošle nedelje kada je došao i sastao se sa izvršiocom. Tada je potpisao papire i postao vlasnik, mada je bilo dogovoreno da ostane sa drugaricom dok smo se Vil, dečaci i ja vozili ovamo.

Devojka besno pita: „Zašto ste morali da dođete?”

Vil pokušava da joj odgovori. Odgovor je lak – da nije bilo nas, verovatno bi ušla u sistem hraniteljstva do svoje osamnaeste godine, osim ako bi joj odobrili da živi samostalno, što je malo verovatno u njenim godinama – ali nju uopšte ne zanima. Okreće se od njega i nestaje u jednoj od soba na spratu, gde čujemo kako besno šutira stvari. Vil napravi korak, ali ja mu kažem: „Daj joj vremena.” Poslušao me je.

Ova devojka nije ista kao devojčica čiju nam je fotografiju Vil pokazao. Bezбриžna, pegava brineta stara oko šest godina. Ova devojka je drugačija, mnogo se promenila. Godine

joj nisu bile naklonjene. Ona dolazi s kućom, samo još jedna stvar koja nam je ostavljena u testamentu, zajedno s kućom i nasleđstvom, sredstvima koja su na bankovnom računu. Šesnaest joj je godina, gotovo da može sama da se stara o sebi – to je prvo oko čega sam pokušala da se raspravljam jer je sigurno imala prijatelja ili nekog poznanika koji bi je primio dok ne napuni osamnaest godina – ali Vil je rekao ne. Pošto je Alis bila mrtva, ostali smo joj samo mi, jedina porodica, mada smo se ona i ja sada prvi put srele. *Treba da bude s porodicom*, rekao mi je Vil tada, pre svega nekoliko dana mada mi se čini kao da su prošle nedelje. *S porodicom koja će je voleti i brinuti o njoj. Ona je sama, Sejdi*. Tada mi se javio majčinski instinkt pri pomisli na ovo siroto dete sasvim samo na svetu koje nema nikoga sem nas.

Nisam želela da dođem. Govorila sam da bi trebalo da ona dođe kod nas. Ali trebalo je razmotriti još mnogo toga, pa smo ipak došli, uprkos mojim protivljenjima.

Sada se pitam, i to ne prvi put ove nedelje, kakav će poguban uticaj ova promena imati na našu porodicu. To nikako ne može da bude novi početak, kako Vil optimistično veruje.

SEJDI

Sedam nedelja kasnije...

U nekom trenutku usred noći probudila nas je sirena. Čula sam njeno zavijanje. Videla sam zaslepljujuća svetla koja su se prelivala kroz prozor spavaće sobe dok je Vil uzimao naočare s noćnog stočića i brzo se uspravio u krevetu, nameštajući ih na nosu.

„Šta je to?“, pitao je, zadržavajući dah, dezorijentisan i zbunjeno, a ja sam mu rekla da su sirene. Sedeli smo ćutke oko minut, osluškujući kako se zavijanje udaljava i stišava, ali ne prestaje potpuno. I dalje smo je čuli, zaustavila se na ulici nešto dalje od kuće.

„Šta misliš, šta se dogodilo?“, pitao je Vil, a ja sam pomislila samo na stariji par iz kraja, muškarca koji je u invalidskim kolicima gurao ženu gore-dole ulicom iako je jedva hodao. Oboje su bili sedi, naborani, leđa savijenih poput zvonara Bogorodičine crkve. Uvek mi je izgledao umorno, kao da je možda ona ta koja bi trebalo da gura njega. To što je ulica bila strma, na padini koja je vodila do okeana nije predstavljalo olakšavajuću okolnost.

„Nilsonovi“, rekli smo Vil i ja istovremeno, a ako u našem glasu nije bilo dovoljno empatije, to je zato što se to očekuje od starijih ljudi. Oni se povrede, razbole; umru.

„Koliko je sati?“, pitala sam Vila, ali do tada je već vratio naočare na noćni stočić i rekao: „Ne znam“, čvrsto se privivši uz

mene i prebacivši ruku oko mog struka, a ja sam osećala kako podsvest odvlači moje telo od njegovog.

Zaspali smo tako, zaboravivši na sirenu koja nas je trгла iz sna.

Ujutro se istuširam i obučem, umorna od naporne noći. Dečaci su u kuhinji i doručkuju. Čujem metež odozdo dok s nelagodom izlazim iz spavaće sobe, kao stranac u toj kući zbog Imodžen. Jer Imodžen zna kako da učini da se osećamo nepoželjno, čak i nakon toliko vremena.

Polako se probijam kroz hodnik. Vrata sobe u kojoj spava Imodžen su odškrinuta. Ona je unutra, što mi se čini neobično jer joj vrata nikada nisu otvorena kad je unutra. Ona ne zna da su otvorena, da sam ja u hodniku i da je gledam. Okrenuta mi je leđima i nagnuta prema ogledalu. Crnom olovkom iscrtava linije iznad očiju.

Virim u njenu sobu kroz odškrinuta vrata. Zidovi su tamni, prekriveni slikama umetnika i bendova koji liče na nju, sa dugim crnim kosama i crnim očima, odeveni u crno. Iznad njenog kreveta visi nešto providno i crno, neka vrsta baldahina. Krevet je rasporemljen, a na podu leži tamnosivi jorgan. Navučene su tamne zavese koje ne propuštaju svetlo. Pomislim na vampire.

Imodžen završava sa olovkom za oči. Stavlja poklopac, prebrzo se okreće i ugleda me pre nego što stignem da se povučem. „Šta koji kurac hoćeš?“, pita me; bes i vulgarnost njenog pitanja oduzimaju mi dah, mada ne znam zašto. Nije da mi se prvi put obraća na ovaj način. Pomislili biste da sam se već navikla na to. Imodžen se tako brzo stušiti na vrata da u početku mislim da će me udariti, što nikada nije učinila, ali brzina njenog kretanja i izraz njenog lica navode me na pomisao da bi mogla. Nehotice se trgnem, uzmičući, i ona mi zalupi vrata.

Zahvalna sam što mi je zalupila vrata umesto da me udari. Vrata mi za dlaku promaše nos.

Srce u grudima mi lupa. Stojim u hodniku bez daha. Nakašljem se, pokušavam da dođem sebi od šoka. Pridem bliže, kucnem o drvena vrata i kažem: „Krećem na trajekt za nekoliko minuta. Ako želiš vožnju”, znajući da neće prihvatiti moju ponudu. Zvučim uznemireno na način koji prezirem. Imodžen ne odgovara.

Okrećem se i pratim miris doručka odozdo. Kad siđem, zatičem Vila pored šporeta. Stoji u keclji i okreće palačinke, pevajući jednu od onih pesama s veselih CD-ova koje Tejt voli da sluša; nešto suviše veselo za 7.15 ujutru.

Prestaje kad me vidi. „Dobro si?“, pita.

„Jesam”, kažem, stegnuta grla.

Psi se motaju oko Vilovih nogu, nadajući se da će nešto ispuštiti. Oni su veliki psi, a kuhinja je mala. Nema dovoljno mesta za četvoro, a kamoli za šestoro. Zovem pse i šaljem ih u dvorište da se igraju.

Vil mi se osmehne kad se vratim i ponudi mi tanjir. Odlučujem se samo za kafu i kažem Otu da požuri i završi. On sedi za kuhinjskim stolom pogrbljen nad palačinkama, ramena spuštenih prema napred kako bi izgledao manji. Zabrinjava me njegov nedostatak samopouzdanja, mada govorim sebi da je to normalno za četrnaestogodišnjaka. Svako dete prolazi kroz to, ali pitam se da li je baš tako.

Imodžen tapka kroz kuhinju. Na butinama i kolenima njenih crnih farmerki su suze. Na nogama ima crne kožne vojničke čizme s potpeticom od skoro pet centimetara. Čak i bez čizama viša je od mene. Sa ušiju joj vise lobanje gavrana. Na majici joj piše: *Normalni ljudi su smor*. Tejt, koji sedi za stolom, pokušava da pročita, kao i sve njene majice s natpisima. Dobro čita, ali ona ne stoji dovoljno dugo da bi stigao da vidi.

Imodžen se hvata za dršku kabineta. Otvara vrata i gleda unutrašnjost ormarića, a zatim ih zalupi.

„Šta tražiš?“, pita Vil, uvek spreman da udovolji, ali Imodžen pronalazi ono što je tražila u obliku *kitket* čokoladice, koju otvori i zagriže.

„Napravio sam doručak“, kaže Vil, ali Imodžen, pogledavši svojim plavim očima u Ota i Tejta za kuhinjskim stolom, pa ugledavši treće, upražnjeno mesto postavljeno za nju, samo kaže: „Baš lepo.“

Okreće se i izlazi iz prostorije. Čujemo kako njene čizme tapkaju po drvenom podu. Čujemo kako se ulazna vrata otvaraju i zatvaraju i tek tada, kad više nije tu, osećam da mogu da dišem.

Uzimam kafu, napunivši veliku šolju pre nego što se napregnem da se pružim pored Vila kako bih uzela svoje stvari: ključeve i torbu koja stoji na radnoj površini skoro izvan dosega. Nagne se da me poljubi pre nego što odem. Bez namere, a ipak instinktivno oklevam i izmičem se dok me ljubi.

„Dobro si?“, pita Vil ponovo, gledajući me radoznalo, a ja za svoje oklevanje krivim nalet mučnine. To je donekle razumljivo. Prošli su meseci otkako me je prevario, a ipak i dalje osećam njegove ruke poput brusnog papira kad me dodirne i, kada to učini, ne mogu da se ne zapitam gde su te ruke bile pre nego što me je dodirnuo.

Novi početak, kako je rekao; jedan od mnogih razloga zbog kojih smo se preselili u ovaj dom u Mejnu koji je pripadao Villovoj jedinoj sestri Alis pre nego što je umrla. Alis je godinama patila od fibromijalgije pre nego što su je simptomi izmorili, pa je odlučila da okonča život. Bolovi kod fibromijalgije su neizdrživi. Javljaju se po celom telu i često ih prate iscrpljenost i umor. Koliko sam čula i videla, bol je intenzivan – ponekad probadajući, ponekad pulsirajući – gori ujutru nego kasnije

tokom dana, ali nikada ne prolazi u potpunosti. To je tiha bolest jer niko ne može da vidi bol. A opet iscrpljuje.

Alis je mogla da preduzme samo jedno kako bi se suprotstavila bolu i umoru, a to je bilo da se s kanapom i stoličicom uputi u potkrovlje. Ali ne pre nego što se sastala sa advokatom i pripremila testament, ostavljajući svoju kuću i sve što je u njoj Vilu. Ostavljajući mu svoje dete.

Bogzna šta šesnaestogodišnja Imodžen radi i kako provodi dane. Po svoj prilici u školi provodi barem deo jer nas samo povremeno zovu da provere izostanke. Ali ne znam kako provodi ostatak dana. Kada je Vil ili ja pitamo, ona nas ignoriše ili ima nešto pametno da kaže: da je otišla da se bori protiv kriminala, promovise mir u svetu i spasava jebene kitove. *Jebeni* je jedna od njenih omiljenih reči. Često je koristi.

Samoubistvo može preživeti poput Imodžen ostaviti da se osećaju ljutito i ogorčeno, odbačeno, napušteno, puno besa. Pokušala sam da budem puna razumevanja. Ispostavilo se da to nije lako.

Kao deca, Vil i Alis su bili bliski, ali su se tokom godina udaljili. Uznemirila ga je njena smrt, ali nije baš tugovao. Iskreno, mislim da se iznad svega osećao krivim: da je nesavesno obavljao dužnost održavanja kontakta, da nije učestvovao u životu svoje sestrice i da nikada nije shvatio težinu bolesti svoje sestre. Oseća da ih je izneverio.

U početku, kad smo saznali za nasleđstvo, predložila sam Vilu da prodamo kuću i dovedemo Imodžen u Čikago da živi s nama, ali nakon onoga što se dogodilo u Čikagu – ne samo same afere već svega toga, *svega* – to nam je bila prilika za novi početak. Ili je barem Vil tako rekao.

Ovde smo nepuna dva meseca, tako da se još navikavamo na imanje, mada smo i Vil i ja brzo pronašli posao; on radi kao dopunski profesor koji predaje ekologiju dva puta nedeljno na kopnu.

Kao jednom od samo dva lekara na ostrvu, praktično su mi platili da dođem.

Ovoga puta spuštam usne na Vilove kako bi me pustio da odem.

„Vidimo se večeras”, kažem, ponovo požurujući Ota jer ćemo zakasniti. Uzimam stvari s pulta i kažem mu da ću ga čekati u autu. „Dva minuta”, kažem, znajući da će se to protegnuti na pet ili šest, kao i uvek.

Ljubim malenog Tejta, pozdravljajući ga pre nego što odem. Stoji na stolici, lepljivim rukama me obavija oko vrata i vrišti mi na uvo: „Volim te, mamice”, i osetim kako mi srce preskoči jer znam da me bar jedan od njih i dalje voli.

Auto mi je na prilazu pored Vilovog sedana. Iako imamo garažu koja se naslanja na kuću, ona je zatrpana kutijama koje tek treba da raspakujemo.

Stižemo do auta koji je hladan, pokriven tankim slojem mraza koji se preko noći spustio na prozore. Otključavam vrata. Farovi trepću; svetlo unutra se pali.

Hvatam se za ručicu za otvaranje vrata. Ali pre nego što stignem da je povučem, na prozoru ugledam nešto što me zaustavlja. Na vozačkoj strani su linije prošarane mrazom. Počele su da se tope zbog jutarnje topline i svetlosti sunca, razlivajući se po ivicama. Ali ipak su tu. Prilazim bliže i vidim da linije uopšte nisu linije već slova koja je na prozoru uhvatio mraz, od kojih je sklopljena jedna reč: *Crkni*.

Prekrivam usta rukom. Ne moram mnogo da razmišljam da bih znala ko mi je ostavio ovu poruku. Imodžen nas ne želi ovde. Želi da odemo.

Pokušala sam da pokažem razumevanje jer je situacija za nju sigurno užasna. Život joj je uništen. Izgubila je majku i sada mora da deli svoj dom s ljudima koje ne poznaje. Ipak, to

ne opravdava pretnje koje mi upućuje, zato što se Imodžen ne igra rečima. Misli upravo to što je rekla. Želi da umrem.

Vraćam se natrag uz stepenice trema i sa ulaznih vrata zovem Vila.

„Šta je bilo?“, pita, dotrčavši iz kuhinje. „Jesi li nešto zaboravila?“ Naginje glavu i gleda u moje ključeve, torbu, kafu. Ništa nisam zaboravila.

„Moraš ovo da vidiš“, kažem, sada šapatom da dečaci ne čuju.

Vil izlazi bos za mnom iako je beton bolno hladan. Kad pridemo automobilu na metar pokazujem mu reč ispisanu na zaleđenom staklu. „Vidiš?“, pogledam ka Vilu. Vidi – shvatam to prema izrazu njegovog lica, po tome kako je istog trenutka postao uznemiren, baš kao i ja.

„Sranje“, kaže jer i on, baš kao ja, zna ko je to tamo ostavio. Trlja se po čelu, razmišljajući. „Razgovaraću s njom“, kaže, a ja odgovaram pitanjem: „Kakva je korist od toga?“

Razgovarali smo sa Imodžen mnogo puta u poslednjih nekoliko nedelja. Razgovarali smo o jeziku koji koristi, posebno u Tejtovoj blizini; o tome da mora da se vraća kući u određeno vreme; o mnogo čemu. Mada, više smo *pričali* nego *razgovarali* jer to nisu razgovori. To su predavanja. Ona stoji dok Vil ili ja pričamo. Možda sluša. Retko odgovara. Ništa je ne dotiče, a onda odlazi.

Vil tiho progovara. „Ne možemo da budemo sigurni da je ona to napisala“, kaže tiho, nabacujući mi ideju, koja ne dolazi u obzir. „Zar nije moguće“, pita, „da je neko ostavio tu poruku Otu?“

„Misliš da je neko na prozoru ostavio poruku kojom preti smrću našem četrnaestogodišnjem detetu?“, pitam, za slučaj da je Vil nekako pogrešno shvatio značenje reči *crkni*.

„Moguće je, zar ne?“ Iako znam da jeste, kažem: „Nije.“ Kažem to sa više uverenja u glasu nego što osećam jer ne želim da

verujem. „Ne opet”, insistiram. „Sve smo to ostavili za sobom kad smo se preselili.”

Ali jesmo li? Nije potpuno nemoguće da je neko zloban prema Otu. Da ga neko maltretira. To se dešavalo i ranije, može da se ponovi.

„Možda bi trebalo da pozovemo policiju”, kažem Vilu.

Ali Vil odmahuje glavom. „Ne dok ne saznamo ko je to uradio. Ako je Imodžen, da li je to zaista razlog za uključivanje policije? Ona je samo ljuta devojka, Sejdi. Tuguje, istresa se. Nikada ne bi učinila ništa čime bi povredila bilo koga od nas.”

„Jesi li siguran?”, pitam, ne tako uverena kao Vil. Imodžen je postala još jedna sporna tačka u našem braku. Ona i Vil su u krvnom srodstvu; povezan je s njom onako kako ja nisam.

Pošto Vil ne odgovori, nastavljam tvrdeći: „Bez obzira na to kome je poruka namenjena, Vile, to je i dalje pretnja smrću. To je vrlo ozbiljna stvar.”

„Znam, znam”, kaže, bacivši pogled preko ramena kako bi se uverio da Oto nije krenuo napolje. Govori brzo: „Ali ako uključimo policiju, Sejdi, to će skrenuti pažnju na Ota. To ne želimo. Deca će ga drugačije gledati, ako ga već ne gledaju. Neće imati šanse. Prvo ću pozvati školu. Razgovaraću s njegovom razrednom i direktorom, da se uverim da Oto ni sa kim nema problema. Znam da si zabrinuta”, kaže nešto tiše i pruža ruku, pomilovavši me utešno po ruci. „I ja sam zabrinut, ali možemo li prvo tako pre nego što pozovemo policiju? I mogu li bar da razgovaram sa Imodžen pre nego što je optužimo?”

To je Vil – večiti glas razuma u našem braku.

„Dobro”, popuštam, priznajući da je možda u pravu. Ne sviđa mi se da mislim da je Oto odbačen u novoj školi, da ga neko ovako maltretira.

Ali takođe ne mogu da podnesem pomisao na neprijateljstvo koje Imodžen oseća prema nama. Moramo ovo da ispitamo do

kraja, a da ne pogoršamo stvari. „Ali ako se ponovi, ako se išta slično ponovi”, kažem izvlačeći ruku iz torbe, „idemo u policiju.”

„Dogovoreno”, slaže se Vil i ljubi me u čelo. „Sredićemo to pre nego što sve ode predaleko.”

„Obećavaš?” Poželim da Vil može da pucne prstima i tek tako sve popravi.

„Obećavam”, kaže dok gledam kako preskače stepenice i vraća se u kuću, nestajući iza vrata. Prstima prelazim preko slova, razmrljavši ih. Obrišem ruke o butine, a zatim ulazim u hladan automobil. Pokrećem motor i odmrzavanje, gledajući kako i poslednji tragovi poruke nestaju mada će me pratiti celog dana.

Na komandnoj tabli automobila prolaze minut, dva, zatim i tri. Piljim u ulazna vrata čekajući da se otvore, da se Oto konačno pojavi i dovuče do automobila s nedefinisanim izrazom lica kojim i ne nagoveštava šta mu se zbiva u glavi. Jer to je jedini izraz lica koji pravi ovih dana.

Kažu da bi roditelji trebalo da znaju te stvari – o čemu nam deca razmišljaju – ali ne znamo. Ne uvek. Zapravo, nikada ne možemo znati šta neko drugi misli.

Pa ipak, kada deca donose loše odluke najpre se krive roditelji.

Kako nisu znali?, često pitaju kritičari. *Kako su prevideli znake upozorenja?*

Zašto nisu obraćali pažnju na ono što im deca rade? To mi je omiljeno jer podrazumeva da nismo.

Ali ja jesam.

Oto je nekad bio tih i zatvoren u sebe. Voleo je da crta, uglavnom stripove, voleo je anime, živahne likove sa divljom kosom i veoma krupnim očima. Davao im je nazive, tim crtežima u bloku za skiciranje, i maštao o tome da jednog dana napravi sopstveni roman u stripu zasnovan na avanturama Ase i Kena.

Pre je Oto imao samo nekoliko drugova – tačno dva – ali onih koji su me zvali *gospođom*. Kada bi večerali kod nas nosili su svoje tanjire do sudopere. Cipele su ostavljali pored ulaznih vrata. Otovi drugovi su bili fini, pristojni.

Dobro je prolazio u školi. Nije imao sve petice, ali i on, i Vil, i ja bili smo zadovoljni *prosekom*. Dobijao je trojke i četvorke. Radio je domaće zadatke i predavao ih na vreme. Nikada nije spavao na časovima. Nastavnici su ga voleli i imali su samo jednu zamerku: želeli su da Oto više učestvuje.

Nisam previdela znake upozorenja jer nisam imala šta da previdim.

Sada piljim u kuću i čekam da Oto dođe. Posle četiri minuta odustajem od gledanja u vrata. U tom trenutku nešto mi privuče pažnju i pogledam kroz prozor automobila. Gospodin Nilson gura gospođu Nilson niz ulicu u invalidskim kolicima. Nagib je strm; potreban je veliki napor da bi se držao za gumene ručke invalidskih kolica. Hoda polako, uglavnom na petama, kao da su one kočnice automobila, a on koči celom ulicom.

Nema još ni 7.20 ujutru, a oboje su sređeni, on u džemperu i pantalonama od kepera, a ona u nekakvom pletenom kompletu svetloružičaste boje. Kosa joj je uvijena, zategnuta i učvršćena lakom za kosu, a ja pomislim na njega, koji pažljivo navija svaki pramen kose oko viklera i pričvršćuje ga. Ona se zove Popi, mislim. On bi mogao da bude Čarls. Ili Džordž.

Ispred naše kuće gospodin Nilson dijagonalno skreće i prelazi na suprotnu stranu ulice.

Dok to radi ne skida pogled sa zadnjeg dela mog automobila, odakle izlaze oblaci izduvnih gasova.

Prisetim se sinoćnje sirene, njenog zavijanja dok je prolazila pored kuće i nestala negde niz ulicu.

U stomaku osetim neki tupi bol iako ne znam zašto.